

Heimwee

Op een dag zonder mist of donkere wolken
wijst Panda naar de zon, hoog aan de hemel.
'Ze reist naar de volgende bergtop,
zoals altijd', zegt hij tegen Eekhoorn.
'En dan zakt ze weg achter de berg en
wordt het donker. Waar gaat ze slapen?
Waar verbergt ze 's nachts haar licht?
Dat zou ik weleens willen weten.'
'Waarom?' vraagt Eekhoorn.
'Zomaar. Je moet nieuwsgierig blijven,
anders wordt het leven saai, Eekhoorn.
Lopen we morgen de zon achterna
om uit te zoeken waar ze slaapt?'
'Ben je gek geworden?' roept Eekhoorn.
'Dan moeten we helemaal de berg af,
dan door de grote vallei,
dan de volgende berg op, tot over de top...
Veel te ver! En vermoeiend! En gevaarlijk!
Wilde honden! En sneeuwpanthers!
En roofvogels die zeker eekhoorntjes lusten!
Ravijnen waar je in kunt vallen!
Rotsblokken die naar beneden donderen!
Nee, dat durf ik niet.'
'Jij bent geen eekhoorn', zegt Panda.
'Jij bent een angsthaas.'

'Ik wil niet mee!' gilt Eekhoorn.
'Goed, dan ga ik alleen',
zegt Panda koppig. 'En wel nú!
Tot vanavond laat, Eekhoorn,
of anders tot morgen, we zien wel.'
'Niet doen! Blijf hier!' piept Eekhoorn
en hij omklemt een poot van Panda.
Maar Panda trekt zich los
en verdwijnt in een bosje bamboe.

Hij steekt zijn kop naar buiten
en ziet... Panda!
'Panda! Al terug?' roept hij.
'Weet je nu waar de zon slaapt?'
'Nee, Eekhoorn. Ik heb me halfweg omgedraaid.
Ik kreeg opeens heimwee naar mijn grot en
naar ons knusse plekje hier en vooral naar... eh...'
'Naar?' vraagt Eekhoorn nieuwsgierig.
'Vooral heimwee naar jou, natuurlijk',
zegt Panda een beetje verlegen.
Eekhoorn vliegt hem om de hals.

Hij is boos dat zijn vriend niet mee wil.
Eekhoorn rent tot in een boomtop.
Met tranen in de ogen kijkt hij Panda na,
tot die nog maar een stipje is.
Een stip die verdwijnt.
Ik zie hem nooit meer terug,
denkt hij treurig.
Hij kruipt in zijn nest en probeert
kleine brokjes verdriet en
grote brokken angst weg te slikken.
Langzaam sukkelt hij in slaap.
En Panda? Die loopt en loopt, urenlang,
tot hij in de vallei komt.
Hij loopt met een grote bocht
om een dorpje en een kudde geiten heen,
ploetert door een rivier vol grote stenen
en een drassig moeras
en komt aan de voet van de volgende berg.

De top heeft nog een dun randje zon,
zo dadelijk wordt het donker.
Met een zware zucht gaat Panda zitten.
Hij staart voor zich uit.
Langzaam groeit er een raar gevoel
in zijn buik. Nee, het is geen honger
en hij voelt zich ook niet ziek.
Het is iets... anders. Een onbekend gevoel.
Hij doet zijn ogen dicht
en ziet zijn grot. En Eekhoorn.
Het rare gevoel groeit en groeit,
Panda wordt er helemaal treurig van.
Hij ziet Uil op een tak zitten.
'Hoe noem je dat gevoel, Uil?' roept hij.
'Welk gevoel, Panda?' vraagt Uil.
'Dat je heel erg verlangt naar de plek
waar je vandaan komt.'
'Heimwee', zegt Uil. 'Dat heet heimwee.'
'En hoe raak ik dat weer kwijt, Uil?'
'Niet. Nooit. Tenzij je terugkeert, Panda.'
Panda kijkt naar de bergtop.
Nee, dat lukt hem niet meer,
de bol heimwee in zijn binnenste
wordt almaar groter en zwaarder.
'Bedankt, Uil!' roept hij en hij keert om.
Terug door de vallei, terug zijn eigen berg op.
Intussen is Eekhoorn
voor de vierde keer in slaap gesukkeld.
Maar hij schiet wakker van een vreemd geluid.
Alsof iets op zijn holle boomstam klopt.

‘Vind je het jammer dat je reis mislukt is?’
fluistert hij in Panda’s oor.
‘Mislukt?’ zegt Panda verbaasd.
‘Ik weet nog altijd niet waar de zon slaapt,
maar ik weet nu wel wat heimwee is.
En dat zal ik nooit vergeten.’
‘O’, zegt Eekhoorn. Hij begrijpt er niet veel van.
Even staren ze zwijgend voor zich uit.
‘Kom je in mijn grot slapen, Eekhoorn?’
vraagt Panda. ‘Lekker knus samen?’
In de grot
vallen de ogen van Panda meteen dicht,
zo moe is hij.
‘Heimwee... Heimwee...’
hoort hij nog net Eekhoorn mompelen.
‘Wat een bijzonder gevoel moet dat zijn.
Morgen ga ik ernaar op zoek.
Ook in mijn centje.’

